

[Arbejdsministeren]

mener skal deltage i dette udvalgsarbejde omkring tilrettelæggelsen af overenskomstforhandlingerne, er repræsentation for regeringen og for centraladministrationen.

Det nye i forslaget i forhold til de forslag, der tidligere er afvist af et massivt flertal her i folketinget, er, at man har erstattet det tidligere seks døgns skattheyderbetalte internatkursus med et mere langstrakt seminar, et mere langstrakt studiekredsarbejde. Men for at deltagerne i denne udsigtsløse manøvre ikke skal føle sig skuffede, har forslagsstillerne dog sagt, at kronen på et sådant studiekredsarbejde alligevel vil blive dette seks døgns skattheyderbetalte internatkursus.

Regeringen kan ikke tiltræde forslaget.

Kaj Poulsen (S):

Vi kan fra socialdemokratiets side sige, at fremskridtspartiet siden den sidste behandling af dette lovforslag jo har afsløret, hvad det er, fremskridtspartiet egentlig vil. Det gjorde fremskridtspartiet ved hr. Glensgård her i folketinget den 8. marts, Folketingstidende 1978-79, sp. 7745, hvor han udtalte følgende:

»Vedrørende den dagsorden, som er foreslået af retsforbundet, om, at folketinget anerkender arbejdsmarkedets frie forhandlings- og aftaleret, så fremgår det vel meget klart af den dagsorden, vi har foreslået, i hvert tilfælde af de ordførertaler, vi har holdt her, at det drejer sig om, at det er folketinget, der skal gribe ind. De skal overhovedet ingen forhandlingsret have.«

Det er socialdemokratiet ikke enig i. Vi er ikke enige i de hensigter, der ligger til grund for forslaget, og derfor afviser vi det.

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

Jeg kan naturligvis hverken være enig med arbejdsministeren eller med den socialdemokratiske ordfører, for som der også står i bemærkningerne til vort lovforslag, nr. L 213, så er samtlige store overenskomstsituationer siden 1973 jo blevet løst af folketinget. Hver gang har folketinget handlet under et enormt tidspres, så der alene har været mulighed for den mest overfladiske behandling af nogle ikke særlig velforbredte regeringsforslag.

Netop fordi der skal tid til at drøfte disse alvorlige dispositioner, ønsker vi nedsat en arbejdsgruppe på 37 medlemmer allerede nu,

så denne bredere kreds af implicerede teknokrater, organisationsfolk og politikere i en afslappet atmosfære skal kunne diskutere de problemer, som arbejdsmarkedets parter traditionelt kører fast i. Det, vi foreslår, er en arbejdsgruppe sammensat af repræsentanter for de opstillingsberettigede partier og arbejdsmarkedets parter, som det er specificeret i lovforslagets § 4.

Vi mener ikke, at landets befolkning kan være tjent med, at arbejdsmarkedets komplicerede problemer bliver hastet igennem under de sædvanlige nattemanøvrer, hvor der ikke bliver tid til at få selv de mest saglige spørgsmål belyst. Vi mener ikke, at forhandlingerne skal foregå som det velkendte jakseri i en forceret panikkrisestemning, hvor der kun er ganske kort tid til rådighed.

De politiske indgreb, som regeringen traditionelt har foretaget i de hidtidige overenskomstsituationer, står i den mest skærende modsætning til, hvor nødvendigt det er at vise tilbageholdenhed i omkostningsudviklingen, idet regeringsforslagene traditionelt er gået ud på at forhøje erhvervenes omkostninger, samtidig med at man har forøget de offentlige udgifter. Med andre ord et resultat, der på mange områder har udviklet sig til urimeligheder og uretfærdigheder på arbejdsmarkedet. Derfor burde folketinget blive så klog af skade, at vi i hvert fald nu går i gang med at forberede et sagligt, forsvarligt grundlag for det tilfælde, at det også i 1981 skulle blive folketinget, der skal løse overenskomstproblemerne.

Vort lovforslag skal ikke forstås således, at vi ønsker overenskomstsituationen 1981 løst på den ene eller på den anden måde. Vi ønsker alene oprettet et beredskab for det tilfælde, at der også i 1981 bliver behov for et folketingsindgreb. Dette eventuelle indgreb ønsker vi så velforbredt og velfunderet som overhovedet muligt, netop fordi det drejer sig om hundrede tusinde familiers økonomiske hovedgrundlag og arbejdssituation i de kommende to år, fra 1981 til 1983. Vi vil ikke være med til bare at skubbe problemerne foran os, så ubehagelighederne bliver skudt længst muligt frem i tiden, fordi man håber på, at noget vil vise sig. Så langt som Danmarks økonomi er kommet ud, burde der være mange flere, der kan indse, at det ikke nytter noget at fortsætte med på gammel-